

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 19. szám.

Ára 4 fillér.

1914. május hó 10.

RUGDALOK

— FOOTBALL LYRA. —

*Egy karcsu football ifju
Harckészen áll a pályán
És nézi a tribünről
Egy sportoló vidám lány.*

*És föltekint az ifju,
Szemében annyi bánat
S gyöngéden azt sóhajtja:
Valamit rugok magának.
Száll a madár ágrul-ágra
Száll a lapda lábrul-lábra,
Száll szegény de nem magátul
Rugják elül, rugják hátul . . .*

*Mit neki a tribünzugás
Vagy pedig a MAK. rugás
Rugás főbe, rugás agyba
Hogy a rugást kitől kapta.*

*Őt csak rugják erre arra
Rugják jobbra, rugják balra
Mig belőle végre gól lesz
S az alföldnek nagyon jó ez.*

*Életünk egy fotiballpálya
Mi vagyunk a lapda rajt'
És a Sors, e lapdarugó
Minket erre, arra hajt.*

*Végre jő a nagyszerű gól
És a góllal itt a vég
Nem segít a halál ellen
Semmiféle kapuvéd.*

A tanácsból.

Már megint szervezik a szervezési szabályrendeletet.

— Saját tudósítónktól —

Makó, május 9.

Makó város tanácsának ismét Makó város szervezési szabályrendeletén fő a a feje. Meg köll reperáni, ami kissé nehezen megy, mert épen az ilyen javítási munkákhoz legjobban értő tanács-tagokat felejtette ki a törvény a tanácsból. No meg a főmérnök ur is kimaradt, ami pedig nagyon sajnálatosan megérzik a tanácson, mert most már kinek adnak fel találós kérdéseket és kivel mondatják föl a leckét Makó város középületeiről?

A legtöbb munkát adja ujból csak a rendőrség szervezése, melyre nézve

Rákosy kapitány mindig tud ujjab javaslatot kieszelni, ami a fejlődést célozná. Kifogyhatatlan az ötletekből s megvédi a rendőrség renoméját.

Ilyenformán folyik le a rendőrségi vita a tanácsban:

— Szaporítani kell a rendőrséget,

mert a mai létszám nem elég a rendfentartására és a közbiztonság fokozására!

— De nem a fenét nem elég, nagyon is elég. Hová akarja őket szaporítani, nem olyan tömérdek az az

államsegély! Aztán minek? Nem fogtak itt még betörőt soha, egyszer akartak, oszt majdnem fogtak is, de azt meg belekergették a Marosba!

— Meg kell szüntetni a rendőrbiztos állásokat. Minek az? Semmi szükség rájuk, hiszen vannak most detektívek!

— Nem lehet, mert akkor kinél fognak jelentkezni a rendőrök?

— Muszáj a rendőröknek jelentkezni?

— Persze, hogy muszáj!

— Hát jelentkezzenek a főkapitány urnál!

— Nem lehet, mert a közvetlen érintkezés rontja a tekintélyt, az pedig fontos.

— Én javaslom, hogy szerezzünk be Zrinyi sisakot a rendőröknek, a szí-

getvári hős kosztümjében jobban tudnak vigyázni a rendre!

— Az ám, az jó lesz, mert haladni kell a korrall. Váradon is így van.

— Azután különbséget is kell tenni rendőr és rendőr között. Szervezni kell I. és II. osztályu rendőröket. Mennyire fokozná a a rendőr ambícióját, ha tudná, hogy a II. osztályból az első osztályba kerülhet.

— Azután lönne-e valami különbség a fizetségükben?

— Nem, csak pusztán az ambíció fokozására lenne jó.

— No, ha nem kerül pénzbe, akkor akár lovasíthatják őket.

És így tovább.

Gyors fizetés.

Egy biztosítási ügynök balesetbiztosítást ajánl valakinek.

— Na és mondja — kérdi a biztosítandó — gyorsan fizet a maguk társasága?

— Hogyne — válaszol az ügynök — a mult héten egyik pesti felünk leesett a negyedik emeletről. Mikor az első emelet mellett elzuhant, a mi megbizottunk már átnyujtotta neki a biztosítási összeget.

KOSÁR-NAPTÁRAK 1915. ÉVRE GYÁRI ÁRBAN

Tisztelettel értesitem Makó város és vidéke t. kereskedőit, hogy az újévkor ajándékuul szolgáló **fali (kosaras) naptárakból** nagy **cégnymással** ellátva igen jutányos árbán szállítom. — A többféle igen csinos kivitelü minták már megtekinthetők főtéri papirkereskedésemben. A naptárak teljesen felszerelve december hónap második felében kerülnek szállításra. Szives megrendelést kérve, vagyok teljes tisztelettel: **KOVÁCS ANTAL** papirkereskedő **MAKÓ :: FÖTÉR.**

VÁLASZTÁSOK LESZNEK.

Városatyajelöltek lesznek.

— Saját tudósítónktól —

Makó, május 9.

Negyvennyolc új városatyát választanak Makón még ebben a hónapban.

A 48-at nemcsak 48-as, de 67-es alapon is választhatják, de lehet kombinálni úgy is, hogy mind a két alapon megválasztják őket.

Ahány fiatal fiskális és más egyéb fiatal van Makón, az most mind városatyajelölt. Ez még hagyján, sőt úgy

mondják, hogy jó is, ha friss, ifju erők kerülnek a város képviselőtestületébe, mintha öreg maradiak maradnának, de ami sok, az sok.

Mondják, hogy a minap egy csecszopó fiugyermeknek megjött a szava. Hirtelen megszólalt a gyermek a bölcsőben, mondván: Városatya akarok lenni.

A szerető szülők — mit meg nem tesz a szülő, mikor gyermekének első szavát hallja — nem tagadták meg gyermeküktől ezt a könnyen beszerezhető játékszert: a család szemefényét azonmódon pelenkástól felléptették városatyának.

Mondják: hogy a gyermekek közt járványos kanyaró miatt a városatya választásokat esetleg elhalasztják — a jelöltek érdekében.

Mondják: hogy az Uránia moziban katonák őrmestertől lefelé és városatya jelöltek a helyárok felét fizetik.

Mondják: hogy a jelöltek ezzel a bájos gyermekversikével köszöntik a jó bácsikat:

Szép tó, tiszta tó
Szavazzon rám
Édes, kedves
Választó!

Mondják: hogy Makó városának fiatalabbak lesznek az atyái, mint a fiai.

Mondják: hogy a tanárok megtiltották növendékeiknek, hogy a városatya választáson fellépjenek, mert ez koruk komolyságával nem fér össze.

Mondják ezt, mondják azt, sok minden haszontalan üres dolgot mondanak és amikor ezt a sok mendemondát a hirszolgalat kötelességéből összegyűjtöm, sietek kijelenteni a városatya jelöltek tiszteletreméltó plénuma előtt, hogy: akinek nem inge, ne vegye magára.

És meg kellett állapítanom, hogy a fent pellengérré tett és eléggé el nem ítéhető mendék és mondák mélyen leszállítják a képviselőtestületi tag jelölteknek . . . mondjuk: a korhatárát, anélkül azonban, hogy ezzel nagy különbség állana elő a redukált és tényleges kor között.

Ismétlem: akinek nem divaticke ezen cikk, az ne öltse magára, de amit tréfából mondanak, de komolyan gondolnak az emberek, annak van valami a mélyén.

Nemrégén még az volt a szokás, hogy ha az ifju fiskális megvette a diplomához a két árkus papírt, kalamárist, pennát, — akkor harmadnapra megcsinálta maga alá a bankot.

Ma már kissé nehezen megy a bankalapítás, tehát a fiatalok a városatyaságra vetik magukat. És pedig, mivel itt már nincs ügyvédi kvalifikáció, hát szórakoznak a civilek is.

Nagyvárosi szállodából.

Szállodás: Remélem, uraságod jól töltötte az éjszakát?

X.: Én csak aludtam, de azok a szegény poloskák le nem hunyták a szemüket egész éjjel . . .

Öröm.

De jó, hogy ilyen dundi uram van!

Természettudósok vitája.

Két természettudós vitatkozik:

Azt kérdi az egyik:

— Mit gondol kolléga ur, melyik állat bírja ki legjobban a hideget?

— A mamut — hangzik a természetes válasz.

— Tévedés — mondja az első — a bolha, mert az télen is egy ingben ugrál.

Szemtelenség.

— Képzeld, ez a szemtelen fráter pofon akart ütni.

— Honnan tudod, hogy akart?

— Honnan? Nevetséges. Hiszen, ha nem akart volna, hát — mért ütött volna pofon?!

A kis fiu érdeklődik.

Az a kis legényke, akiről itt szó lesz, nagyon is távol van még a fölvilágosítás idejétől, ami azonban nem zárja ki, hogy ne érdeklődjék.

— Apám, hogy kerültem én hozzátok?

— A gólya hozott, fiam.

— Már mondtad máskor is, de biztos ez?

— De mennyire.

A gyerek eltűnődik — akárcsak az esküdt a kérdések föltevési módján — aztán folytatja.

— Milyen időben születtem én?

— Éjfélkor.

— De hiszen akkor alszanak a gólyák!

— A jó gólya éppen éjfélkor nem alszik.

— Akkor mondd el nekem azt is, hogy hol találkoztál te vele?

— Hát, nyel egyet az apa, éppen az utcán sétáltam, amikor jött.

A gyerek (a szolidság mintaképét tisztelvéen édesapjában) tágra nyitja a szemét.

— Az utcán sétáltál? Miért sétálsz te éjfélkor az utcán?

A szolidság mintaképét azonban nem olyan könnyű zavarba hozni.

— Tudod fiam, sokat vacsoráltam, aztán elrontottam a gyomromat. Ezért kellett sétálnom.

Ujabb csönd, merengés.

— Apám, az Oszit is így hozta a gólya?

— Akárcsak téged.

— Éjfélkor... vacsoráztál... sétáltál...

— Igen.

A gyerek hangja csupa hizelgő rábeszélés, rimánkodás lesz.

— Édesapám, szépen kérlek, rontsd el nagyon, de nagyon a gyomrodmat. Ugy szeretnék egy kis testvérkét!

Mindenféle hivatali-, iskolai-, énekes- és ima- KÖNYVEK BEKÖTÉSÉT díszes kivitelben, és márványozással a legjutányosabb árak mellett készíti KÖVÁCS ANTAL könyvkötészete.

A név és gyakornok.

Egy irodába nemrégén új gyakornok lépett be. A gyakornok nem mutatkozott valami nagy zseninek és sok baj volt vele. Mindjárt az első reggelen az irodafőnök haragosan szólt rá a közéletben ácsorgó fiatal emberre.

— Hol van a papirkosaram? Nem látta?

— Kérem szépen — hebegett az ifjú — Krcsminszki ur elvitte, hogy kijavítsák.

— Ki az ördög az a Krcsminszky ur? — dühöngött a főnök.

— Kérem szépen: a szolgál.

Öt perccel utóbb megint dühbe gurult a főnök.

— Borzalmas léghuzam van itt! Ugyan ki nyitotta ki ott a felső ablakokat?

— Darakupaci ur — felelt szolgálatkészen az új gyakornok.

— Darakupaci?? — álmélkodott a főnök. — Hát ez megint kicsoda?

— A házmester kérem szépen.

— Hallja — kiáltott türelmetlenül a főnök — elég legyen ebből a szármárságból. Ne urazza itt összevissza az embereket, hanem mondja, hogy a Gyula vitte el a kosarat, az István nyitotta ki az ablakot. Tanulja azt meg, hogy nálam a keresztnevükön kell szólítani az embereket!

A gyakornokot — szegényt — még aznap délelőtt kidobták mert a prédikációt követő félórán bekopogtatott a főnök üvegkalitkájába:

— Zoltán — mondta — egy hölgy akar magával beszélni!

Gyerekek.

— Az istenért, miért kiabál úgy a baba? Mit műveltek vele gyerekek?

— Játszunk, édes mama, a babának nincs még foga, hát most a szájába tesszük a nagymama fogait.

Éjjeli kaland.

Egyik uri háznál történt, egy névnap mulatság alkalmával, hogy több vidéki uri ember érkezett, s mivel a sok vendég miatt máshol nem lévén hely, Pali ur egyik barátjával az előszobában lett éjjelre elszállásolva.

Innen nyílt a szemrevaló szobaleány hálófülkéje is.

Pali, amint szomszédja elalszik és a szobaleány eloltja a lámpát, fogja magát és a sötétben beoson hozzá.

Kevés idő múlva tilkakozás és hanges nyakleves csattanás hallatszik ki, Pali pedig ész nélkül igyekszik ágyához, takaróját fejére rántja, miközben alvó szomszédjának hatalmas pofont ad.

Az álmából felvert szomszéd felugrik és a zajra égő gyertyával előjövő házbeliectől, dühös arccal kérdi, hogy ki vágta őt pofon.

Mire előlép a szobaleány és jogos felháborodásának teljes tudatában feleli:

— Én vágtam pofon! Miért szemtelenkedik a tekintetes ur?

Mit hallott?

X. Mórt bíró elé állították, mert Y. Izidor hagymás zsákjait ellopták. Kérdezte tőle a bíró:

— Nem tudja maga, hogy lopni nem szabad, a lopás büntetendő cselekmény; és a tizparancsolatban is benne van ez a két szó, hogy ne lopj.

— Megengedem, bíró ur, de az én ösöm, mikor a tizparancsolat kihirdetése volt a nép előtt, későn ért oda, és az első szót nem hallotta, csupán a másodikat.

Fő az egészség!

A dohányzóknak pedig arra különösen vigyázniok kellene, mert a rossz cigaretta-papiros az egészségre rendkívül ártalmas. Az a dohányzó, ki egészségére vigyáz,

Marchand cigarettahüvelyt

használ, mely az egészségre ártalmas anyagoktól mentes. Kapható a főraktárban:

Kovács Antal főtéri papirkereskedésében.

IDILL

az új sajtótörvény alapján megírva.

Ennek az idillnek három veszélye van. Ugymint:

Lili: Ő barna és villogó szemű. Apró fogai mintha mindig csak harapnának. Karcsu, féltékeny és igen szerelmes természetű.

Mimi. Szőke hölgy ő, sápadt, lassu léptű, ringó járásu. A szemeit lesüti, szelid, békés lelkű.

Gabi. Ő nem hölgy, de ur. A bajusza merész és ugyanezért főerőssége ez a hőditásainál. Mert ő nagy Don Juan. Ravasz és kitanult.

I.

Lili és Mimi jó barátnők. Egymás melletti is laknak és együtt töltik a napjaikat. Csendben, békében és szeretetben. Estéknént holdsugárnál sétálni járnak. Úgyet se vetnek a kísérőik szerelmes, vágyakozó pillantásaira.

II.

Megjelenik Gabi. A Lili és a Mimi szivecskéi egyszerre fognak lángot. Gabi udvarol és bajusza megteszi a kellő hatást. Mind a két hölgy kimondja a boldogító igent... És ez ámbár talán kissé a jó erkölcsbe ütköző, de viszont a barátság apoteozisa: Lili és Mimi megosztzik Gabin. Ma Lili látja őt vendégül, holnap Mimi... Gabinak ez jól esik...

Ez az idill kezdete. Most jön a felhő. Lili is, Mimi is, de főként Gabi, érzik, hogy ez így nem mehet tovább: egyik hölgynek győzni kell a másik fölött, egyiküknek örökre és egyedül magához kell láncolnia Gabit.

A barátság ezen megszakad és Lili s Mimi most a maguk szakállára dolgoznak külön-külön. Ámbátor hogy a szakáll csak afféle szóbeszéd itt, lévén ők hölgyek.

III.

Mimi győzött. És ez úgy tudódott ki, hogy Lili három nap óta hiába várja Gabit. A hűtelen nem jön.

Lili előbb sóhajtozik és könnyezik. Azután azonban boszut fogad.

Mivel áll vajjon boszut: pisztolylyal? vitörrel?

Ez kitudódik a következő fejezetben, melynek címe

Bélelt borítéku **OCEÁN** LEVÉLPAPIROS

a jelenkor legjobb levélpapírosa, mely az egész országban általánosan el van terjedve és árai a legmérsékeltebbek. Raktáron és mindenkor kapható négy különböző, igen tetszetős alakban 10, 50 és 100 darabonként csomagolva KOVÁCS ANTAL papírkereskedésében.

A botrány.

Éjszaka idején rettentő zaj veri föl a házat: a két barátnő viv élet-halálharcot. Lili megtámadta Mimit s most rugdossa, tépázza, harapja. Sivalkodás. Senki se meri szétválasztani őket. Végre is Lili megfutamtja a megvérezett Mimit.

A szegény szelid Mimi sóhajtozva piheg. Ez a szörnyű izgalom, most, éppen most, amikor azon a ponton állott, hogy Ádámjának, azaz Gabinak a fülébe sugja az édes titkot...

Az első epilógus.

A ház asszonyának a fülébe jutott ez az utóbbi dolog és megsajnálta Mimit.

— Meg kell őt szabadítani Lilitől. Már csak a születendő gyermeke miatt is.

És becsöngette a szobalányát és rendeleteket adott ki neki.

Második epilógus.

Ez abban a vendéglőben történt, amelyikben e sorok írója ma délben ebédelt. Tulajdon fülével hallotta, mikor az egyik vendég csudálkozva kérdezte a pincértől:

— Most nyulat? Hát hol veszik azt ilyenkor?

— Direkt nekünk lőtték, — mondta finom mosolylyal a pincér. — Tetszik tudni, nagy összeköttetése van a főnök urnak és az erdőmester sógora...

— Hát nézzük.

— Hát láttuk. Ezüst tálcán hozták. Izletesen volt készítve, szalonnával megtűzdelve, barna madeirás lével leöntve.

Ez volt Lili.

A vendég pedig, akinek hozták, csöngetett.

— Ez a nyul életében nyávogott. Egye meg a főnöke.

Harmadik epilógus.

Az olvasó jól sejtí. Nemcsak Lili volt macska, hanem Mimi és Gabi ma is az. A dologról többet nem irhatunk az új sajtótörvény szerint, mert a följelentés stádiumában van.

Osztályozás.

Tanár: Hányféle pénzt ismersz?

Diák: Aranypénzt, ezüstpénzt, nikelpénzt, rézpénzt és — zsebpénzt.

Hitel.

Dani: Édes Pipike, ne gyötörjön annyira, tudja, hogy imádom önt és nem tudok nélküle élni. Igéretemet férfiszavamra tartom és csak rövid idő kérdése, — avagy nem ad hitelt a szavamnak?

Pipike: Hitelt adok, de előleget nem!

Ítélet.

Biró: Álljon fel, Grünfeld! Magát a bíróság a vád alól felmentette, feleségét pedig négy évi fogházra ítélte. Van valami megjegyzése?

Grünfeld: Hálásan köszönöm!

Színház-szezon.

Vigyáz-ó Lacika. No hája Istennek, védje fölviad reánk féjfiakra isz a

nad nap jeggele. Védje itt vannat a színészet ész a színésznőt. Védje szaktodhatunk, főzhetjük a nőtet. Csaszt nem tudom méd, hogy mejjitet szeresszem, vad hod mejjid szejet majd endem?

A makói adókető bizottságból.

Két zsidó házaló van a bizottság előtt, s a bizottság kihirdeti, hogy az egyikre 8, a másokra 10 korona adót róttak ki.

— Mert magának köztudomás szerint több a jövedelme.

— Nü csak tessék leengedni az én adómat is 8 koronára, a jövedelem többletemet pedig nem bánom, — oszszak föl a püspökök közt.

Gyónás közben.

Egy tolvaj a templomban gyónás közben kilopja a gyóntató pap zsebóráját és mindjárt meg is gyónja így:

— Lopok.

— Talán inkább azt akarod mondani fiam, hogy loptál.

— Loptam, mondja a tolvaj, miközben már zsebrevágta az óráját.

— Akkor fiam kötelességed a lopottárgyat a tulajdonosának visszaadni.

— Atyám, én önnek adom a lopott tárgyat.

— Köszönöm fiam, én nem akarom azt megkapni, a tulajdonosának add vissza.

— De ha nem akarja tőlem elfogadni, akkor mit tegyek atyám?

— Akkor tarsd meg Isten nevében.

És a „bünbánó“ tolvaj szót fogadott.

Lemondás.

— Miért nem házasodik meg?

— Nem akarom, hogy idegen gyerekek örököljék az én millióimat.

A királyok alkonya vagy: a köztársasági Makó.

Hogy városi képviselőnek csak öreg és beteges ember választható — ez a kulturtétel egyhangulag átcuszott. Nem így a javaslat második pontja. Mert itt volt a „kutya eltemette“. Arról folyt ugyanis a vita, hogy kell-e egy városi képviselőnek írni és olvasni tudni. Hogy a polgármesternek nem kell, sőt nem is illik, ez közvélemény volt. Mátyás király is alig tudott, mégis hogy megélt! Nyugtassa az Isten, t. i. a magyarok Istene. A jelek előre szignáltak, hogy heves viták indulnak majd meg az írás és olvasás művészetének kérdésében. S valóban ez a kérdés oly izgató volt, mint egy izzasztó borogatás. Sokan abszolúte írni és olvasni sem tudtak, sőt volt egy tekintélyes tábor óriási befolyással, amely semmit sem tudott. Az érettségizett emberek is zsémbe voltak. A kérdés kínos és kellemetlen. Ők bizony sohasem kérdezték ezt önmaguktól nyolc év alatt. Aggályos arccal állottak hát a tükör elé s félénken kérdezték önmaguktól: Te mond meg, őszinte tudok én írni, sőt olvasni? Ilyen hangulatba jött össze az újabb bizottság. Az előadó ur gyönyörű fehér zergebőr keztyűbe kezdett referálni. (Beugrasztották, hogy keztyűs kézzel kell az üggyhez nyulni.) Ádám és Éva tragikus sorsán kezdve néhány óra múlva közeledni kezdett a kegyetlen témához. Az emberek feszengtek, pirultak és mosolyogtak. Mindenik a másikára nézett, de magára gondolt. A levegő cudar forró kezdett lenni. És egész észrevétlenül őszinte monologok kezdtek a levegőbe röpgetni, halkán, puhán, mint egy kidobott selyem bankfiu. Most mindenki félhangon dicsérte egykor leszamarazott tanítóját és szidta önmagát iskolai életének naplopásáért és promenádcsavargásért. Hej! az emberek de őszinték, ha elgyávulnak!... Az előadó harsány hangja azonban folyton verdeste a terem levegőjét. S amikor kijelentette, hogy a köztársasági reform Achilles-sarkához jutott el — mindenki felfüggesztette lélegzetvételét. E néma csendben azonban hirtelen, talán valami mentő gondolattól ihletve — felemelkedett Lábfeőy Jeromos ünnepélyes alakja. Közismert, kiváló egyénisége a városi közéletnek, sok családhoz nem is valami gyengéd szálak fűzték, mert ez öregedő uri ember becsületesen szurkos fonállal utasította rendre a rakoncátlankodó

cipőket, szandálokat és aljas csizmákat. Minden szem reátapadt, móhon és elégedetten, mintahogyan a megváltókat nézi ez a silány, völgylaki világ.

„Uraim — szólott a mester kis „u“-val (annyira ellensége volt a helyesírásnak, hogy mondat elején nemcsak kis betűt irt, hanem mondott is). Nem csatlakozom az előttem szóló aggodalmas kebelbeli érzetének fájdalmas mikénti rezgésének zenitjéhez, mert, hogy mivel én nekem nincs szerencsém azt az aki lesz sarkot ismerni, pedig ismerem mindenkit Makón. Sőt ismerem a „Tulipán“, „Ideál“, „Berson“ és „Palma“ sarkokat, de Akilez sarkáról nem hallottam. (Olvasni-t akart mondani, de eszébe jutott, hogy nem ír és olvas.) Ha van is ilyen Akilez sarok, — de már a neve is furfangos — biztosan valami zsidó portéka, család kérem egye meg a fene. Ugyis elég adót fizetnek (fizetünköt akart mondani, de a végső pillanatban felvillant agyába 4 éves adóhátralékainak lehangoló képe.) a magyarok. Hozzá még az a Szegfű és akad-é mi a? most meg a fagyás itt is, meg Zugolyba is, nohát soha ilyet, hatvanháromba még mikor nagyapám élt, akinek a bótja ott volt abba a házba, ahol valamikor az öreg Mátyus bácsi lakott, épeg harmadik a saroktól, oszt még jaj! talán még ezzel is nyomoritanánk a népet? Hát Uraim! ez nem megy! Azért mondjuk ki, hogy aki tud írni és olvasni, hát jó, aki pedig nem tud, hát ugyis jó.

(Folyt. köv.)

A legfontosabb.

Egy pesti nagykereskedésben belép a főnök az irodába, odamegy a könyvelőhöz és azt mondja:

Halottam, hogy ön egy szindarabot akar írni, remélem nem az én papirosomon.

Ami nem aggasztó.

Egy urnak megdagadt a lába. Mikor az orvos hatodszor látogatja meg, így vigasztalja:

— Na, a javulás már biztos. A lába ugyan dagadt még, de ez engem nem aggaszt.

— Engem sem aggasztana — kesereg a beteg — ha doktor ur lába volna dagadt.